

Dorien Denauw: 'De haven die me rust & ruimte gaf' Biografie van een hooggevoelige vrouw met fibromyalgie en depressies. Uitgeverij Boekscout, Soest 2015
ISBN: 9789402214246 Zie ook: www.boekscout.nl (Depressies/ Hooggevoeligheid/ Fibromyalgie/Spiritualiteit/Alternatief/ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 36 pagina's waarin Dorien Denauw schrijft over een moeilijke periode in haar leven én hoe ze haar leven vorm heeft kunnen geven. Zij licht toe hoe zij last had van depressieve gevoelens, hoog gevoeligheid en fybromyalgie, op jonge leeftijd niet meer in staat was te werken. De medische wereld hielp haar niet echt vooruit, van medicijnen kreeg ze last. Diverse jaren had ze met haar moeder een moeizame relatie gehad. Toch is het haar moeder die haar uiteindelijk heeft kunnen helpen met alternatieve geneeswijzen, met name met voetreflexologie en het sturen van krachten. Dorien werkt nu met haar samen, Dorien als medium, haar moeder als healer. Door haar hoog gevoeligheid voelt Dorien vele zaken aan, weet ze wat kinderen voelen, hebben ze een dieper contact, haar moeder gaat daar op door als healer.

Over de schrijfster:

Dorien Denauw (1986) woont met man en twee kinderen in Beerse. Ze werkt als medium.

Boekscout.nl "In 1986 ben ik in Turnhout geboren. Ik groeide op in Merksplas. Momenteel woon ik met mijn man en twee kinderen in Beerse. Ik leidde een doodnormaal leven. Ten minste, dat leek zo aan de buitenzijde, want diep binnenin droeg ik duistere gevoelens en gedachten met me mee. Ik was niet ziek, maar gewoon anders. Nu dat deze periode achter mij ligt, heb ik de behoefte om mijn ervaringen op te schrijven, vervuld."

Zie ook: <http://denauwmerksplas.webs.com/> en <http://kinderfluisteraar.webs.com/>
<http://babyfluisteraar.webs.com/> en <http://denauw.webs.com/>

'Mijn moeder en ik hebben de handen in elkaar geslagen en onze krachten gebundeld. Ik, als medium, voel de problematieken aan en mijn moeder, als healer, fluistert krachtige woorden toe.'

Wat viel op:

Hoe Dorien, na door een diep dal te zijn gegaan, met haar gaven is gaan werken en haar leven weer op de rails kreeg.

Citaten:

Boekscout.nl (Pag. 7): 'Ik was blij dat er een naam plakte op mijn slecht voelen. Zo kon ik genezen. Tenminste dat dacht ik toch. Op dat moment in mijn leven volgde ik een cursus orthopedagogie. Door deze cursus zou ik een nieuwe weg kunnen inslaan in mijn leven. Want weet je als je een beroep uitoefent dat je graag doet, daar knap je van op. Dat zou ervoor zorgen dat alle zorgen de wereld uit zijn. Daar hoopte ik althans op. De medicatie die de dokter me voorschreef, maakte me enkel nog zieker. De medicatie zou mijn immuunsysteem onderdrukken zodat mijn eigen lichaam mijn bindvliesweefsel niet meer zou aanvallen. Ik belandde in een dip en was erg vermoeid. Ik sliep tot vijftien uur per dag waardoor ik de opleiding moest stoppen. Zo belandde ik bij het ziekenfonds.

Waardeloos was ik voor de maatschappij. Werken was te zwaar voor mij net zoals studeren. Mijn toekomst was uitzichtloos, want verbetering in mijn gezondheid was niet in zicht. De controledokter van het ziekenfonds stond sceptisch tegenover mijn ziek zijn, want iemand van 24 jaar kon niet voor de rest van haar leven van het ziekenfonds blijven leven. 'Leven' is in deze context niet meer van toepassing, want mijn leven was voorbij. Ik had mijn dieptepunt bereikt. Antidepressiva zorgde voor een nog groter probleem. Ik vertrouwde mezelf niet meer. Ik was op dat dieptepunt in staat om mezelf om het leven te brengen. Ik wist enkel nog niet hoe. Hoera, voor de wetenschap die zo ver ontwikkeld is en die mij nu in de steek liet.'

Pag. 12: 'Ik was radeloos en keerde terug naar mijn moeder. Zij had in tussentijd haar pendelen uitgebreid naar voetreflexologie en het sturen van krachten.'

Pag.17: 'Tijdens mijn weg in het leven ontwikkelde ik een helderziendheid. Ik zag symbolische beelden. De beelden symboliseren een problematiek. Zelf begreep ik niets van beelden, maar mijn moeder was er heel dankbaar voor.'

Pag.23: Enkele jaren heb ik gesnakt om opgenomen te kunnen worden in zo'n psychiatrische instelling, want ik kon niets meer, ik was niets meer, ik durfde niets meer.'

Recensies/Extra:

<https://www.facebook.com/dehavendiemerustenruimtegef>